

Sygn. akt I NKRS 20/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

w sprawie z odwołania P. B. i M. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z 7 lipca 2020 r. w

przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w T., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 1199,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 3 marca 2021 r.,

- 1. uchyla zaskarżoną uchwałę w części odnoszącej się do M. K. i
przekazuje sprawę w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa
do ponownego rozpoznania,**
- 2. oddala odwołanie P. B..**

UZASADNIENIE

W dniu 7 lipca 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS, Rada) uchwalał nr (...)/2020 w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie

Okręgowym w T.(dalej: SO w T.), ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 1199, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84, z późn. zm., dalej: u.KRS), postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie żadnego z kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w SO w T., w tym P. B. i M. K., którzy złożyli odwołania od wskazanej uchwały, a które na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS postanowieniami Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2020 r. zostały połączone celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NO 145/20 zmienionej zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału I z 12 stycznia 2021 r. na sygn. akt I NKRS 20/21.

Uzasadniając uchwałę Rada podniosła, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w SO w T. zgłosiło się troje kandydatów. W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący KRS wyznaczył zespół i zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu. Zespół członków KRS odbył trzy posiedzenia (15, 26 i 30 czerwca 2020 r.) w trakcie których stwierdził, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i postanowił za każdym razem jednogłośnie odroczyć rozpoznanie sprawy do czasu ich uzupełnienia. Dopiero na posiedzeniu 6 lipca 2020 r. zespół członków KRS uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, zapoznał się z nimi, przeanalizował je, omówił sylwetki wszystkich kandydatów oraz odbył naradę. W wyniku przeprowadzonego głosowania zespół członków KRS podjął decyzję o rekomendowaniu KRS na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w SO w T. M. K.

W ocenie zespołu wniosek ten jest w pełni uzasadniony treścią załączonej oceny kwalifikacji oraz informacjami dotyczącymi posiadanym przez kandydatów doświadczeniem zawodowym. Zespół wskazał, że kierował się dyspozycją art. 35 u.KRS. W uzasadnieniu swojego stanowiska zespół podkreślił między innymi, że rekomendowany przez zespół kandydat posiada najdłuższy staż orzeczniczy, a jego kwalifikacje do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego zostały ocenione wysoko w sporządzonych na użytek postępowania konkursowego ocenach kwalifikacji.

Rada nie podzieliła jednak stanowiska zespołu i uznała, że Prezydentowi RP

nie powinien być przedstawiony wniosek o powołanie zarówno P. B., B. G., jak i M. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w SO w T. KRS podniosła, że podejmując uchwałę wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 365, z późn. zm., dalej: p.u.s.p.), a dokonując oceny kandydatów kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów oraz opiniami przełożonych. Rada podkreśliła także, że nie mogła uwzględnić poparcia udzielonego uczestnikom przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), z powodu wstrzymania przez te organy ocen kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie. Zastosowanie w tym względzie znalazł art. 35 ust. 3 u.KRS. Następnie Rada przedstawiła sylwetki kandydatów, w tym odwołujących się P. B. i M. K.

Rada stwierdziła, że wprawdzie wszyscy kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie zawodowe, a także otrzymali pozytywne oceny swoich kwalifikacji, jednak nie mogła pominąć okoliczności, że wizytator dostrzegł w referacie odwołującego się P. B. niedochowanie reguł dyscypliny procesowej polegające m.in. na niedopatrzeniach w zakresie kontroli pism procesowych wpływających do akt spraw, braku zarządzeń dotyczących niektórych z tych pism oraz braku efektywnego nadzoru nad wykonywaniem czynności przez sekretariat. W ocenie KRS uczestnicy postępowania nominacyjnego spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu. Rada podkreśliła, że zespół rekomendował M. K., jednak w każdym postępowaniu nominacyjnym to KRS decyduje o przedstawieniu kandydatów Prezydentowi RP przy dokonaniu wszechstronnej i dogłębnej analizy przebiegu kariery zawodowej oraz dorobku orzeczniczego wszystkich uczestników postępowania, uwzględniając zgromadzone w sprawie materiały, a w szczególności przedstawione informacje dotyczące posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego i wyników ich pracy. W ocenie Rady oceny kwalifikacji potwierdzają, że kandydaci nie wyróżniają się na tle innych sędziów sądów

rejonowych w stopniu uzasadniającym awans do sądu wyższego szczebla.

W ocenie KRS wszystkie kandydatury są porównywalne, a zatem legitymują się odpowiednimi kwalifikacjami zawodowymi, uprawniającymi do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak żadna z nich nie wypełnia, ocenianych łącznie, wszystkich kryteriów wyboru, wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS, w optymalnym stopniu, co zadecydowało o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w SO w T. Powyższe okoliczności zadecydowały o uznaniu, że żaden z kandydatów nie spełnia w niniejszej procedurze nominacyjnej kryteriów wyboru w najpełniejszym i najwyższym stopniu.

W dniu 24 sierpnia 2020 r. M. K. złożył odwołanie od powyższej uchwały, w którym zaskarżył ją w części, w jakiej odnosi się ona do jego kandydatury w zakresie nieprzedstawienia wniosku o powołanie odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego SO w T., wniósł o jej uchylenie we wskazanej części i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez dokonanie oceny odwołującego się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i dokonanie w konsekwencji oceny w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, w szczególności oceną kwalifikacji i opiniami w niej ujawnionymi, oraz naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający w istocie uzyskanie wiedzy o rzeczywistych przyczynach nie przedstawienia kandydatury odwołującego się Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego w SO w T.

W uzasadnieniu odwołujący się wskazał, że zespół członków KRS jednogłośnie przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji jego kandydatury na stanowisko sędziego sądu okręgowego w SO w T. oraz posiada najdłuższy staż orzeczniczy a jego kwalifikacje zostały wysoko ocenione w sporządzonych na użytek postępowania konkursowego ocenach kwalifikacji. Ponadto Rada przytoczyła w uzasadnieniu oceny kwalifikacji, które dla odwołującego się były bardzo korzystne. Z treści uzasadnienia uchwały Rady, zdaniem odwołującego się, wynika także jasno, że jedynie do jego kandydatury Rada nie miała żadnych

zastrzeżeń w zakresie oceny kwalifikacji, a przynajmniej zastrzeżeń tych nie wyartykułowała. Nadto Rada podkreśliła, że posiada on wieloletnie doświadczenie zawodowe. Odwołujący się podniósł, że skoro ocena kwalifikacji i zawarte w niej opinie były bardzo korzystnie, a doświadczenie zawodowe jest wieloletnie i nie obciążone żadnymi przerwami, to nasuwa się pytanie, których kryteriów wyboru nie spełniał w stopniu uzasadniającym nie przedstawienie go Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego w SO w T. Z uzasadnienia uchwały, zdaniem Odwołującego się, nie można bowiem tego wywnioskować. Zastrzeżenia, w ocenie Odwołującego się, budzi okoliczność, że Rada nie podała w uzasadnieniu, poza niedookreślonymi ogólnikami, którym to kryteriom nadała taką rangę, iż kryteria z obiektywnego punktu widzenia stały się przeszkodą w przedstawieniu jego kandydatury Prezydentowi RP.

W dniu 21 sierpnia 2020 r. P. B. złożył odwołanie od powyższej uchwały, w którym zaskarżył ją w zakresie, w jakim KRS nie przedstawiła wniosku o powołanie jego kandydatury do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego SO w T. oraz wniósł o jej uchylenie i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 2 u.KRS. W uzasadnieniu odwołujący się podniósł, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały jest ogólnikowe i nie odnosi się do konkretnych danych dotyczących poszczególnych kandydatów, co w istotny sposób utrudnia zrozumienie toku rozumowania KRS w przedmiotowej sprawie, a w konsekwencji utrudnia, czy też nawet uniemożliwia, kontrolę instancyjną. Odwołujący podkreślił, że posiada wystarczający staż orzeczniczy w sądach rejonowych oraz odpowiednie kwalifikacje, w tym doświadczenie zawodowe, wymagane do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego, co potwierdziła ocena kwalifikacji dokonana przez wizytatora. W ocenie odwołującego się zgłoszone przez niego zastrzeżenia nie dotyczyły kwestii o zasadniczym znaczeniu i były nieliczne w stosunku do spraw w referacie. Odwołujący się podkreślił, że KRS nie dokonała wszechstronnej i dogłębnej analizy przebiegu jego kariery zawodowej i dorobku orzeczniczego, nie uwzględniła właściwie zgromadzonych materiałów, a w szczególności informacji dotyczących posiadanego przez niego doświadczenia zawodowego i wyników pracy, nie dokonała także aktualizacji danych za okres trwania postępowania nominacyjnego. W konsekwencji, w opinii odwołującego się,

błędnie, z obrazą prawa, skonstatowała, że nie wypełnia on, ocenianych łącznie, wszystkich kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS w stopniu optymalnym.

Zarówno w odpowiedzi na odwołanie M. K., jak i P. B. (jedna i druga odpowiedź z dnia 25 września 2020 r.). KRS wniosła o oddalenie obydwu odwołań w całości, jako pozbawionych uzasadnionych podstaw. Wskazała, że w postępowaniu dochowano wszelkich wymogów proceduralnych, a odwołujący się nie wykazali, aby zaskarżona uchwała wydana została w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania. Wbrew zarzutom stawianym przez odwołujących się, Rada stanęła na stanowisku, iż spełniła obowiązek wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując na ich podstawie rzetelnej i całościowej oceny kwalifikacji wszystkich uczestników postępowania nominacyjnego, w tym kandydatur odwołujących się.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawowe wymogi podejmowania przez KRS uchwał dotyczących kandydatów na stanowiska sędziowskie (art. 33 i art. 35 u.KRS) nakładają na ten organ obowiązek łącznego rozpatrywania i oceny wszystkich zgłoszonych kandydatur łącznie (art. 37 ust. 1) na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Rada ma przy tym obowiązek kierowania się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. Na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest także do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał KRS.

Przyjęty w polskim systemie prawnym model sądowej kontroli uchwał KRS podejmowanych w związku z realizowaniem przez Radę konstytucyjnego

uprawnienia do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na urzędy sędziowskie zakłada ponadto rolę Sądu Najwyższego polegającą przede wszystkim na badaniu, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS), a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej w sprawie procedury oceny kandydatur (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę, czy KRS w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 6 października 2015 r., III KRS 50/15; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 9 maja 2019 r., I NO 35/19; 10 października 2019 r., I NO 142/19; z 27 maja 2020 r., I NO 41/19). Wymóg ten wynika z obowiązku stosowania art. 60 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. Ocena prawidłowości działania KRS sprowadza się w tym zakresie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Nie chodzi tu zatem o ocenę kwalifikacji czy wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania, ale formalny aspekt dostępu do służby (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NO 41/19). Tak ukształtowana kontrola ogranicza zatem kompetencje Sądu Najwyższego, pozostawiając poza jej zakresem badanie uchwały KRS pod kątem merytorycznej oceny rozpatrywania poszczególnych kandydatury na stanowisko sędziego

Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko - radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Zastosowanie w tym względzie przepisów k.p.c. o skardze kasacyjnej rodzi ten skutek, że poza gestią Sądu Najwyższego pozostają ustalenia faktyczne i ocena dowodów. Kwestie te są

domeną Rady, podobnie jak ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11; z 20 września 2011 r., III KRS 13/11; z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11).

Sąd Najwyższy przychylił się do poglądu, zgodnie z którym w przypadku ubiegania się przez kilka osób o jedno stanowisko sędziowskie, wskazane jest wyjaśnienie przez KRS w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów na tle zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Aktualny pozostaje pogląd, iż treść uzasadnienia stanowi obok ustawowych kryteriów oceny kandydatów na sędziów, gwarancję poszanowania konstytucyjnego prawa do równego dostępu do służby publicznej. Wobec tego konieczne staje się wskazanie powodów, które przesądziły o odmowie rekomendacji danego kandydata i pozwoliły na weryfikację, czy przyjmowane przez Radę kryteria oceny są racjonalne i zasadne. Tym bardziej w sytuacji, gdy Rada nie zdecydowała się wystąpić z wnioskiem o powołanie na wskazane stanowisko żadnego z kandydatów. Za niewystarczające uznaje się samo zapewnienie o zasadności podjętej przez Radę decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 156/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Nakaz wszechstronnego rozpoznania sprawy koresponduje z kryteriami oceny wskazanymi w art. 35 ust. 2 u.KRS. Przepis ten przewiduje, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście rekomendacyjnej zespół kieruje się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć art. 35 ust. 2 u.KRS odnosi się wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przed KRS. Co do art. 42 ust. 1 u.KRS należy zaś zauważyć, że stanowi on, iż uchwały KRS w sprawach indywidualnych wymagają

uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Dlatego też mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia oczywiste jest, że nie może być ono powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (wyroki Sądu Najwyższego z: 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12; 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 oraz 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13).

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpatrywanej sprawy zauważyć należy, że KRS w uzasadnieniu uchwały stwierdziła, iż wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe. Nie ulega jednak wątpliwości, że KRS ograniczając się wyłącznie do lakonicznego stwierdzenia, że żaden ze startujących kandydatów nie wypełnił wymaganych kryteriów w stopniu uzasadniającym przedstawienie jego kandydatury Prezydentowi RP, zaniechała wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. Ponadto wskazanie przez KRS, że kandydaci nie wyróżniają się na tle innych sędziów rejonowych w stopniu uzasadniającym awans do sądu wyższego szczebla sugeruje zastosowanie przez KRS pozaustawowych kryteriów oceny. Wymóg łącznej oceny wszystkich zgłoszonych kandydatów (art. 37 ust. 1 u.KRS) oraz obowiązek opracowania listy rekomendowanych przez zespół kandydatów (art. 35 ust. 1 u.KRS) w sposób jednoznaczny wskazują, że każdy z kandydatów ma być oceniany w ramach konkursu do którego złożył akces, bez odwoływania się do abstrakcyjnej kategorii wyróżniania się z pośród wszystkich sędziów sądów danego stopnia (w tym przypadku sędziów sądów rejonowych).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, iż obowiązkiem KRS w przypadku, w którym kilka osób ubiega się o wolne stanowiska sędziowskie jest przede wszystkim wyjaśnienie i konkretne wskazanie w uchwale, jakie kryteria ocenne stanowiły punkt wyjścia przy wyborze najlepszych kandydatów pretendujących do objęcia stanowiska sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2016 r., III KRS 33/16). Zauważyć również należy, że zakres rozważań Rady poświęcony analizie ocenianych kandydatur powinien być szerszy w przypadku osób o zbliżonej sytuacji faktycznej (wyrok Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10). Rada nie ma oczywiście obowiązku szczegółowego opisywania każdego z kandydatów, ale tylko w sytuacji gdy wskaże

i dokładnie przedstawi wybranego kandydata. Wtedy pozostali kandydaci znając dokładnie własną sytuację mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16). Jeżeli jednak KRS nie wskazała w kontrolowanym postępowaniu nominacyjnym żadnego kandydata, to kandydaci uczestniczący w konkursie nie mają jakiegokolwiek „punktu odniesienia”, nie mogą więc dokonać porównania swojej sytuacji z sytuacją kandydata wybranego przez Radę. Takiego kandydata bowiem brak. W takiej sytuacji konieczne jest szczególne wyeksponowanie przesłanek, które zdecydowały o podjętej przez Radę decyzji.

Uzasadnianie uchwały w odniesieniu do kandydatury M. K. zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający w istocie weryfikację przyjętych kryteriów oceny. KRS powoływała się bowiem wyłącznie na ogólne stwierdzenia, a o braku pozytywnego zaopiniowania jego kandydatury zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w tym w szczególności jego kwalifikacje i dotychczasowe doświadczenie zawodowe, które w ocenie Rady nie zostały spełnione w optymalnym stopniu. Tego rodzaju sformułowanie nie wskazuje jakich kryteriów odwołujący się M. K. nie spełnił, dlatego nie może stanowić uzasadnienia podjętej decyzji. Nie odnosi się ono bowiem do konkretnych okoliczności związanych z oceną poszczególnych kandydatów, a tym bardziej do wskazania, jakie dodatkowe i jednocześnie niezbędne zdaniem Rady kryteria nie zostały przez sędziego spełnione. Należy jeszcze raz podkreślić, że do wyłącznej kompetencji KRS należy wybór decydującego kryterium (spośród wymienionych w ustawie) umożliwiającego dokonanie oceny kandydatów uczestniczących w konkursie nominacyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 131/19). Niemniej jednak w konsekwencji przeprowadzenia oceny kandydatów w oparciu o wybrane kryterium zawsze niezbędne jest, aby KRS przedstawiła powody dla których uznała, że dany kandydat spełnia owo kryterium w stopniu najwyższym lub - jak w niniejszej sprawie - przyczyny z powodu, których żaden z kandydatów, zdaniem KRS, nie spełnia wybranego kryterium. W niniejszym postępowaniu KRS nie wskazała w przypadku M. K. na żadne kryterium, ale zdecydowała, że do oceny kandydatów zastosuje określone kryteria łącznie. W takiej sytuacji jednak istnieje konieczność zestawienia tych kryteriów w relacji do cech poszczególnych kandydatów oraz do stawianych im

wymagań. W innym ujęciu nie można mówić ani o jednolitości stosowania przyjętych reguł oceny, ani o sprawiedliwości i transparentności procesu nominacyjnego w kontekście równego dostępu do służby publicznej, jaki wynika z art. 60 Konstytucji RP.

Należy zwrócić uwagę, że pomimo obszerności uzasadnienia zaskarżonej uchwały, wyjaśnienie doboru kryteriów, którymi kierowała się Rada wyrażając swoje stanowisko (a więc najbardziej doniosłej jego część) sprowadza się w istocie do kilku zdań. Wskazano w nich, że przy podejmowaniu decyzji KRS kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów, albo, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP określonej kandydatury do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w T. zadecydował całokształt okoliczności sprawy.

Tak lakoniczne uzasadnienie braku wyboru kandydatów dokonanego przez KRS wskazuje, w ocenie Sądu Najwyższego, na naruszenie zarówno art. 35 ust. 2, art. 33 ust. 1 u.KRS, a także art. 60 Konstytucji RP. Nie udziela bowiem odpowiedzi na pytanie, dlaczego taki, a nie inny wybór w stosunku do M. K. został dokonany. Dodać nadto należy, że w każdym postępowaniu nominacyjnym biorą udział różni kandydaci, o różnych atrybutach zarówno pozytywnych, jak i negatywnych. Z tego też względu istotą postępowań są odmienności w podejmowanych rozważaniach, które poprzedzają podjęcie uchwały, a zarazem stanowią realne jej uzasadnienie. Jeżeli zatem sposób podejmowania decyzji był taki, jak wyrażony i opisany w uzasadnieniu uchwały będącej przedmiotem zaskarżenia, to uznać należy, że w stosunku do M. K. została ona wydana z naruszeniem powołanych wyżej przepisów.

Mając na uwadze powyższe, jako zasadny należało ocenić zarzut, iż KRS w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały zaniechała wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów w stosunku do M. K. Nie można mówić bowiem o wszechstronnym wyjaśnieniu sprawy, gdy najistotniejsza część uzasadnienia nie wskazuje, dlaczego odwołujący się M. K. nie spełnił w odpowiednim stopniu przyjętych kryteriów, tj. jakie elementy z jego doświadczenia życiowego czy oceny kwalifikacyjnej nie odpowiadają przyjętemu przez KRS poziomowi. Z tego powodu

ma rację odwołujący się, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały zostało sporządzone w sposób wadliwy, uniemożliwiający w istocie weryfikację przyjętych przez KRS kryteriów oceny.

Niewyjaśnienie sposobu zastosowania kryteriów ustawowych w stosunku do M. K. uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę zgodności z prawem materialnym zaskarżonej uchwały, co uzasadniało jej uchylenie w części odnoszącej się do tego odwołującego się oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Do odmiennych wniosków doszedł Sąd Najwyższy w sprawie drugiego odwołującego się P. B. Przede wszystkim w stosunku do niego Rada wskazała konkretne okoliczności, które zaważyły o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w SO w T., co w kontekście powyższych rozważań dostatecznie uzasadnia przyjęcie odmiennego stanowiska w tym względzie. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazuje, że tak już podkreślono powyżej do właściwości Sądu nie należy badanie zasadności i wagi przyjętych przez KRS okoliczności. Ponadto P. B. wskazuje na naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 2 u.KRS, który stanowi, że kompetencją Rady jest przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz o powołanie asesorów sądowych w sądach administracyjnych, co sugerowałoby, że Rada ma w tym względzie obowiązek przedstawienia kandydatów w postępowaniu nominacyjnym, czego w niniejszej sprawie nie zrobiła. W uzasadnieniu odwołujący się P. B. prowadzi głównie polemikę z decyzją Rady w zakresie oceny ustawowych kryteriów w kontekście swojej kandydatury i nie wyjaśnia w jaki sposób doszło jego zdaniem do naruszenia wskazanego w zarzucie przepisu.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że wywodzenie z treści art. 3 ust. 1 pkt 2 u.KRS wniosku, że KRS jest obowiązana w następstwie każdego przeprowadzanego konkursu przedstawić Prezydentowi RP kandydaturę któregoś z uczestników postępowania, jest całkowicie chybione. Obowiązkiem KRS jest ocena przydatności kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziego i na tej podstawie podjęcie stosownej decyzji. W żadnej mierze nie oznacza to,

że w efekcie każdego przeprowadzonego konkursu na wolne stanowisko sędziowskie KRS obowiązana jest przedstawić Prezydentowi RP kandydata z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu, jeśli żaden z uczestników postępowania nie spełnia w dostatecznym stopniu stawianych wszystkim kandydatom wymagań (wyrok Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., III KRS 3/14). Konstytucyjnych uprawnień KRS nie można traktować w ten sposób, że jeśli przedmiotem procedury konkursowej przeprowadzanej przez Radę jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich oraz przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów, to efektem przeprowadzenia takiej procedury zawsze musi być dokonanie wyboru kandydata i przedstawienie go Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie. To od oceny Rady zależy bowiem uznanie, czy uczestniczący w procedurze konkursowej kandydaci spełniają nie tylko podstawowe (minimalne) przesłanki ubiegania się o objęcie konkursem stanowisko sędziowskie, ale także czy spełniają dodatkowe kryteria określone treścią art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym wybór któregośkolwiek z nich (wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2013 r., III KRS 215/13).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak na wstępie.